

Prolog

Studený vítr šlehal do pochodní, takže plameny vypadaly jako ohnivé ocasy. Tmavá hladina úžiny a štíty legionářů čekajících na protější straně se ve slabém světle z hrozivě zatažené oblohy třpytily. Kněžka zakašlala, protože ji dusil kouř a mlha od moře. Přes vodu k ní z tábora Římanů doléhaly halasně odpovědi vojáků na řeč jejich velitele. Druidové na to reagovali zpěvem, jímž přivolávali hněv oblohy. Ta je vyslyšela: vzápětí zaburácel hrom.

Ženy ječely tak pronikavě, až jí běhal mráz po těle. Anebo to bylo spíš strachy. Kývala se spolu s ostatními kněžkami, ruce zdvižené na znamení, že nepřítel proklínají. Tmavé pláště na nich vlály jako havraní křídla.

Podobně však vyli i Římané. Vtom se jejich první šik ponořil do vody. Struny druidské válečné harfy se rozechvěly strašlivými tóny. Řičela, až ji z toho škrábalo v krku, ale nepřítel to stejně nezastavilo.

První voják v červeném plášti stanul na břehu Svatého ostrova, a bozi ho neztrestali. Hlasy zpívajících se začaly zajíkat. Ve světle pochodně se zaleskla římská ocel. Jeden kněz zaštitil kněžku svým tělem. Meč dopadl a její tmavé roucho potřísnila jeho krev.

Rytmický zpěv zanikl. Nyní bylo slyšet pouze výkřiky. Utíkala se schovat mezi stromy. Za jejími zády Římané kosili druidy jako žito. Velmi rychle s tím byli hotovi a rudá barva se pak valila dál do vnitrozemí.

Kněžka klopytala mezi stromy a hledala posvátné kruhy. Naváděla ji oranžová zář nad Hajním domem. Vpředu se rýsovaly kameny, avšak zezadu slyšela pokřik. Dál nemohla. Otočila se a přidržela hlavního oltářního kamene. Teď ji určitě zabijí... Vzývala svou Bohyni, napřímila se a očekávala ránu.

Jenže oni proti ní nechtěli použít zbraň z oceli. Silné ruce ji uchopily a strhávaly z ní šat. Bránila se, ale ruce ji povalily na kámen. Potom na ni nalehl první z mužů. Nebylo úniku. Nezbyvalo jí než zachovat posvátnou sebekázeň a odpoutat duši od těla. Když ztrácela vědomí, zvolala: „Paní Havranů, pomsti mě! Pomsti mě!“

„Pomsti...“ Probudil mě vlastní křik. Posadila jsem se a mžourala kolem sebe. Jako vždycky chvíli trvalo, než jsem si uvědomila, že to byl jenom sen, a ke všemu ne můj, neboť v roce, kdy legionáři zavraždili kněze a znásilnili ženy ze Svatého ostrova, jsem byla ještě dítě. Nechtěná holka jménem

Caillean, v bezpečí za mořem v Hybernii. Ale od okamžiku, kdy jsem toto vyprávění slyšela poprvé – brzy po tom, co mě kněžka věštírny přivedla do této země –, mě duchové těch žen pronásledovali.

Závěs ve dveřích se zavlnil a dovnitř nakoukla jedna z dívek, které mi sloužily. „Má Paní, je ti něco? Smím ti pomoci s oblékáním? Hnedle bude čas uvítat svítání.“

Přikývla jsem, ucítila studený pot na čele a s její pomocí si oblékla čisté roucho a na prsou a na čele upravila ozdoby patřící velekněžce. Pak jsem za ní vystoupila na vrcholek ostrůvku vyčnívajícího z mokřin a luk, kterým se říká Letní moře. Zdola se k nám nesl zpěv dívek, které střeží posvátnou studánku, a z údolí zvuk zvonu, jenž svolává poustevníky k modlitbě v kostelíčku vedle hlohu.

Nebyli to první lidé, kteří hledali útočiště na tomto ostrově na konci světa, za úzkými moři, a podle mě ani nebudou poslední. Od pádu Svatého ostrova uplynulo mnoho let, a ačkoli ty dávné hlasy v mých snech stále volají po pomstě, těžce nabytá moudrost praví, že míšením krve se posiluje plemeno.

Já jsem však dodnes neshledala na Římanech a jejich způsobech nic dobrého. Proto jsem ani v případě Eilan, jež mi byla dražší než dcera, nedokázala důvěřovat žádnému Římanovi; ani Gaiovi, kterého milovala.

Ale těžké kroky okovaných legionářských sandálů po dlážděných cestách nás zde neznepokojují, neboť jsme se před římským světem zahalili rouškou tajemství.

Dnes budu dívkám možná vyprávět příběh, jak jsme se sem dostaly, jelikož mezi zničením Domu žen na ostrově Mona a návratem kněžek na Ostrov jabloní pobývaly manželky druidů ve Vernemetonu, Hajním domě. Ten příběh totiž nesmí být zapomenut.

Právě v tom domě jsem se naučila tajemství Bohyně a potom jsem je předala Eilan, dceři Rheis, která se stala nejvýznamnější velekněžkou a podle některých lidí i největší zrádkyní svého lidu. Avšak skrze Eilan se krev Draka a Orla smísila s krví Mudrce a v hodině nejvyšší nouze bude tento pokrevní svazek Británii vždy ku pomoci.

Na trhu muži říkají, že Eilan byla obětí Římanů, ale já vím své. Ve své době si Hajní dům uchovával tajemství a bozi nevyžadují, abychom byli všichni dobyvateli nebo abychom dokonce byli všichni moudří, pouze abychom sloužili pravdě, která je nám svěřena, a předávali ji dál.

Mé kněžky se kolem mne srocují a pějí. Sluneční paprsky se prodírají mlhou a já zvedám ruce k nebi a žehnám zemi.

*****

24. kapitola

Kněžky konaly v novoluní pobožnost v Posvátném háji za Hajním domem. Tento obřad nevymysleli muži, a proto nesměli být jeho svědky. Caillean sledovala, jak novicky uzavírají kruh, a připadala si spíš jako kvočna, když počítá kuřata. Nebo – při pohledu na bledý třpyt jejich rouch v šeru – spíš mladé labutě.

Po dokončení kruhu bylo chvíli ticho. Přesunula se před mohylu z nahromaděných kamenů, sloužící jako oltář. Po levé ruce měla Diedu, po pravici, což bývalo obvykle její místo, Miellyn. Ale dnes byla Eilan nemocná, trpěla křečemi, a tak místo velekněžky připadlo Caillean. Byl to divný pocit, stát tam a nevnímat důvěrně známou energii mladší ženy.

Dieda zvedla ruku a ticho přerušily třpytivé stříbrné zvonky.

„Sláva tobě, novoluní, ty jemný klenote, který nám ukazuješ cestu,“ pěly dívky. Bylo jich skoro tucet a všechny přišly do Hajního domu až po tom, co se Eilan stala velekněžkou. Když si starý Ardanos usmyslel, že dvě své příbuzné pošle do Vernemetonu, ani netušil, jak udělal dobře. Caillean poslouchala čisté hlasy velebící nebesa a spokojeně vzdychla.

*„Před tebou poklekám na kolena,
Dávám ti svou lásku,
Před tebou poklekám na kolena,
Podávám ti ruku,
K tobě pozvedám svůj zrak,
Neb překrásná jsi naše luna.“*

Při každém verši se uklonily a pak prosebně vztáhly ruce k nebi a upřeně hleděly na stříbrný srpek, takže to vypadalo, jako by ke zpěvu tančily. Vtom začaly se vzpaženými rukama pomalu postupovat po kruhu ve směru pohybu slunce.

„Sláva tobě, v novu luno,

*moje láska, radosti.
Sláva tobě, v novu luno,
má radosti a ctnosti.
Putuješ si po své dráze,
Ukazuješ zářné tváře,
Ó, překrásné novoluní.“*

Caillean se dívala nepřítomně a nechávala se rytmem zpěvu unášet k extázi. Pokaždé to bylo snadnější a snadnější. V jejím životě bylo prázdné období, kdy měla dojem, že nic už nemá význam. Ale díky Bohyni to překonala. Jakmile přestala menstruovat, duševně se uvolnila a s každým ročním obdobím cítila nový příliv sil.

A to kvůli tobě, Eilan, uvažovala o ženě dlící v tmavém Hajním domě za stromy. Slyšíš, jak sladce zpívají tvé dcery?

Spontánně rozvírala náruč. Dívky v kruhu kolem oltáře jako by se v paprscích světla vznášely.

*„Krásná luna cestu udává,
Krásná luna štěstí rozdává,
K tobě pozvedám svůj zrak,
Neb překrásná jsi naše luna.“*

Zvonky se opět sladce roztřásly a zpěv zvolna utichal, až ustal docela. Bylo to však ticho překypující energií. Caillean natáhla ruce a ucítila dotek obou kněžek po svém boku. Domyslela si, že se dívky v kruhu kolem nich vzaly za ruce.

„Víte, mé sestry, že energie luny je energií žen, světlo, jež září v tmě, čas, jenž vládne nitru. Novoluní řídí veškerý růst a počátek, a proto z něho čerpáme energii pro potřeby pomoci, o niž jsme žádány. Sestry, hodláte svou energii vložit do práce, kterou vykonáváme?“

Z kruhu to souhlasně zašumělo a Caillean pevněji zabořila nohy do chladné trávy.

„Vzýváme Bohyni, Paní života, jejímž šatem je nebe plné hvězd. Ona je panna nevěsta, matka všeho živého, a všechny bohyně jsou jedna Bohyně, ve všech svých fázích, ve všech našich tvářích. Ona září na nebesích a září i v nás všech.“ Jako by proti větru lapala po dechu. „Bohyně, vyslyš nás...“ volala.

„Bohyně, stůj při nás...“ přidaly se ostatní jako ozvěna.

„Bohyně, vyslyš nás!“ Napětí bylo již téměř nesnesitelné. Silné vzrušení cítila i v rukou, které byly sepnuté s jejími.

„Tuto mocnost vyvoláváme za uzdravení Bethoc, jejímž potomkem je Ambigatos.“

Potom Dieda zanotovala první tón akordu zpívané prosby za uzdravení a čtvrtina kruhu se k ní přidala. Znělo to tiše a rozechvěle jako struna harfy, ale postupně byl tón sytější, lahodnější a hlasitější. K druhému akordu se připojila polovina kruhu a třetí sílil a byl zakončen vysokým tónem. Diedin hlas mohutněl jako zřetelný protihlas – jako když se skřivan vznáší k oblakům. Byla to zásada dodržovaná harfeníky z Eriu, ale uplatnit ji ve zpěvu byl čistě Eilanin nápad. Dieda vypracovala techniku a naučila jí děvčata. Stát uprostřed kruhu a poslouchat jejich zpěv bylo jako se ocitnout uvnitř harfy. Postupně, jak se jejich hlasy mísily, začala Cailleán působit i na duše ostatních.

Vznáším se na světelných křídlech. Netušila, čím to byla myšlenka, ale na tom nezáleželo, neboť v okamžiku, kdy byly spojeny do kruhu, cítila totéž.

Vidím kolem luny duhu... v slunečním světle... ve vodopádu... celý svět se třpytí...

Chladná voda... teplo ohně... hebké chmýří kachňátka... matčina náruč...

V tomto vícehlasém zpěvu byly všechny smysly uvedeny ve zmatek. Jenom Dieda si na rozdíl od ostatních zachovala jasnou mysl – kritickou a stále nespokojenou.

Ted' se nadechněte a zadržte... Tanais kolísá. Počkat, počkat. Ted' by měla nastoupit Rhian s třetím tónem. Tak, to je lepší. A ted' budeme tón zvyšovat. Jdeme po stupnici nahoru. Všechny podle mě... udržujte harmonii!

Poslední nedostatky byly odstraněny. Ženský mnohohlas stoupal, aby se proměnil v Hlas Bohyně. Na chvíli se i Diedin vnitřní monolog přerušil. Jak se hlasy chvěly nadlidskou intenzitou, Cailleán cítila, že z ostatních opadáva napětí. A přestože byla samouk a nedovedla slovy popsat, že to, co slyší, je správné, jako zpěvačka chápala, jakou extází asi prožívají školení hudebníci při dokonalé harmonii.

Dalo jí zabrat, aby se soustředila, nasála a vstřebala energii, jež pulzovala kolem, a udržela před očima obraz churavé ženy, za kterou orodovaly. Nyní stále jasněji vnímala rostoucí sílu.

Načerpávala ji do sebe a přenášela na obraz, až všechny viděly, jak se třpytí nad hromadou kamení. Zvuk sílil, až byl takřka nesnesitelný. Pak pozvedala ruce a spolu s ní i ostatní, teď již nespojené. Síla proudila vzhůru ve světelném sloupu a výbuch čistého zvuku měl tuto sílu seslat na nemocnou.

A rázem bylo po všem. Ženy zůstaly nečinně stát a zhluboka dýchaly, jako by právě uběhly kdovíjakou vzdálenost, a s uspokojením si uvědomovaly, že uspěly.

Za večer mocnost vyvolaly v zájmu uzdravení ještě dvakrát a naposledy jenom lehce proto, aby si doplnily energii, kterou ze sebe vydaly. Jakmile to skončilo, rozhostil se klid. Ten se zračil i v Diediných očích. Potom se hromadně vracely do Hajního domu, aby se najedly a uložily k spánku, a cestou Bohyni tiše děkovaly. Ačkoli byla Caillean unavená, zašla ještě do odděleného stavení, kde měla pokoje velekněžka. Chtěla Eilan informovat o průběhu vzývání.

*****

Epilog

SVĚDECTVÍ CAILLEANINO

K Hajnímu domu jsem dorazila druhý den večer. Všechny slavnostní ohně již dohořely a zbyl po nich jenom popel. Nějakou dobu trvalo, než jsem sehnala někoho, kdo mi byl schopen souvisle popsat, co se stalo. Nikde nebylo stopy po Miellyn. Někdo se domníval, že zemřela, když se snažila zaštitit Eilan. Eilidh zahynula při potyčce, která se rozpoutala po obětování. Mrtva byla i Dieda. Ležela ve svatyni a bylo jasné, že si život vzala vlastní rukou.

Z Bendeigida nebylo možné dostat nic rozumného a s výjimkou těch druidů, kteří zůstali, aby o něho pečovali, se kněží rozutekli. Stejně tak bohudík i bojovníci, kteří se na slavnosti shromáždili. Zbývající lidé byli ochotni mě poslouchat, neboť jsem pro ně najednou byla nejbližším pojítkem mezi nimi a velekněžkou.

Vypořádávala jsem se se zmatkem s takovým klidem, až mě to samu udivovalo, vydávala rozkazy, protože jsem se neodvažovala dát průchod

zármutku, jenž by zřejmě byl nezměrný. Ale všechno to muselo mít nějaký význam. Život nesmí být promarněn, a stejně tak smrt.

Příští den mě probudila zpráva, že skupina Římanů žádá o rozhovor s velekněžkou. Vyšla jsem ven a uviděla Macellia Severa s tajemníkem a ještě jedním mužem, jehož mi představili jako otce Gaiovy římské manželky. Pod uplakanou podzimní oblohou seděli na koních. Zapůsobilo na mě, že přijel bez oddílu vojáků. Ale vždyť i jeho syn byl na konci statečný.

Těžko se mu dívalo do očí, když jsem znala odpověď na otázku, kterou si mi netroufal položit, a přitom si uvědomovala, že mu nikdy nebudu moct říct, jak jeho chlapec zemřel. Po kraji se rychle šířily ohromující zvěsti. Gaius zemřel jako britský Král roku, a ačkoli ho někteří lidé považovali za Římana, jediní, kdo jeho jméno znali, měli velmi pádný důvod, aby o něm pomlčeli.

Přestože byli Římané rozložení, stále byli dost silní, aby celý kraj utopili v krvi, kdyby našli důkaz, že byl na tom kopci obětován římský důstojník. Tělo však samozřejmě neexistovalo, zbyla z něj pouze hromada popela smíšeného s popelem ze slavnostního ohně.

Než odjeli, Macellius se ke mně otočil a já z jeho očí viděla, že v něm naděje docela nevyhasla. „V Hajním domě žil nějaký chlapec,“ nadhodil. „Říkali mu Gawen. Mám za to, že to je... můj vnuk. Můžeš mi prozradit, kde je nyní?“

Tentokrát jsem přinejmenším mohla odpovědět pravdivě, že nevím, neboť od samainu Gawena nikdo nespátral. V ten den zmizely i jeho chuva se Senarou.

Až po třech dnech se Senara přišourala zpět. Výraz měla vyčerpaný a tvář uszlenu. Za zády jí stál vytáhlý hoch se ztrápeným pohledem. Podoba tu byla.

„Zemřela kvůli mně,“ vzlykala Senara, když jsme jí vyprávěly, jak dopadla Eilan. „Obvinila se, aby zachránila mě – a dítě.“

Stáhlo se mi hrdlo, ale přinutila jsem se mluvit klidně. „Pak její oběť nebyla marná. Složíš přísahu a budeš sloužit Bohyni místo ní, když už mezi námi není?“

„To nemůžu. Nemůžu,“ naříkala Senara. „Byl by to hřích, protože já jsem křesťanka. Otec Petros přechází do Devy. Přenechá mi svou poustevnu a já strávím zbytek života v modlitbách.“

Náhle se mi zdálo, že vidím ten domeček v lese obklopený mnoha jinými. Časem se kolem ní seskupí další poustevnice. A to, co jsem viděla potom, se skutečně událo, neboť tam vznikl první zbožný sesterský řád,

který nyní slouží lidu tak jako kdysi Hajní dům. Ale to přišlo až po mnoha letech. Předvídala to Eilan? Tak či onak, ta dívka sehrála důležitou úlohu. Třebaže se odmítla stát velekněžkou z Vernemetonu, přece jen byla v jistém smyslu Eilaninou dědičkou.

„Odvedeš Gawena k jeho dědovi?“ zeptala se Senara. „Až složím křesťanský slib, nebudu si ho moct nechat u sebe.“

A ke kterému? uvažovala jsem. A pak jsem si uvědomila, že ho nejsem ochotna vydat ani jednomu z těch starců. Oba totiž zůstávali vězni nenávisti, kterou si vypěstovali v minulosti, jež měla odzvoněno.

„Gawene...“ Prohlížela jsem si ho a neviděla ani Římana, ani Brita, ani chlapce, ani muže. Stál na prahu různých možností. Koneckonců, Eilan položila život, aby toto dítě mohlo žít v novém světě. „Vracím se do Letního kraje, kde se mlha valí údolím, jemuž se říká Afallon. Půjdeš se mnou?“

„Je to Letní říše?“ zeptal se. „Slyšel jsem, že tam odešla moje maminka.“

„Ne tak docela.“ Do očí se mi nahrnuly slzy. „Ale je to prý blízko.“

Rozhlédl se a zachvěl a já se snažila vžít do toho, jak to pro něj musí být těžké, když vlastně ještě ani neví, co ztratil. Skoro tak těžké, jako jsem to měla já. Proto jsem ho uměla pochopit.

Potom se na mě podíval a já zpozorovala, že mu z očí vyzařuje něco, čím nepřipomíná ani jednoho prarodiče, ba ani rodiče.

„Dobře tedy. Půjdu s tebou do Afallonu.“

Zde, v srdci Letního kraje, občas přemítám, proč jsem ze všech, kdo v tomto příběhu sehráli větší roli, zůstala ušetřena jediná já. Víím, že jsem teprve na prahu poznání, jaký to má smysl. Je možné, že Eilanino dítě, jež představuje dvě velké rasy, které spoluutvářely náš národ, bude zakladatelem rodu, z něhož jednou vzejdou jeho spasitelé?

Dosud jsem se to nedověděla. Prozatím se mi nedostalo ani rady od Merlina, i když se Eilan jednou zmínila, že se jí svěří s jejím osudem. Nějaký náznak být musí. Víím jen tolik, že obránce naší vlasti povstane z Orla a Draka, nikoli z pomstychtivého Havrana. A možná na sebe Merlin vezme lidskou podobu, aby pomohl budoucímu hrdinovi...

Zde, v Letním kraji, kde kamenný kruh vrhá stíny kolem dokola mohutného Skalnatého vrchu a kde přežívá příslib moci, čekám na závěr tohoto příběhu.